

O convertire în trenul rapid

Dumnezeu Se străduiește neîncetat să-i facă fericiți pe oameni. El caută să-i atragă pe oameni la Isus, Fiul Său. Mereu face ca vestea bună despre Mântuitorul păcătoșilor să ajungă la inima și urechea oamenilor. În mod deosebit pe oamenii săraci și cei de rând, pe oamenii bolnavi și cei slabi, și pe cei disprețuiți de oameni îi are pe inimă. El vrea să-i facă fericiți pentru acum și pentru totdeauna. Pentru aceasta Îi stau pretutindeni la dispoziție mijloace și instrumente. Aceasta a putut s-o afle și Heinrich, sârmanul paralizat, despre care vreau să povestesc și căruia un prieten de-al meu a putut să-i arate calea spre Isus.

Heinrich fusese sănătos până la cinci ani. Dar apoi a paralizat pe tot corpul, ca urmare a unei boli grave. Numai brațul drept și mâna dreaptă au păstrat o anumită putere și mobilitate. S-a terminat cu joaca veselă și cu modul plăcut de a-ți petrece timpul, de până atunci. Cât de greu a fost pentru inima tânără să se obișnuiască cu noua stare amară. Astfel au trecut anii, până când părinții săi s-au hotărât, în al treisprezecelea an de viață al său, să-l ducă la azilul de infirmi. Deoarece Heinrich nu putea să facă niciun pas, a fost dus într-un scaun medical. Într-un important nod de cale ferată trebuia schimbat trenul. Aici a fost locul unde Heinrich a făcut cunoștință cu prietenul meu, care se afla într-o călătorie de afaceri. Dar să-l lăsăm acum pe prietenul meu însuși să povestească restul.

În urmă cu ceva vreme, o călătorie de afaceri m-a dus la H. ... În N. a trebuit să schimb trenul. Aveam de așteptat aproximativ trei sferturi de oră. M-am dus pe peronul de la care pleca trenul meu rapid. Atunci am auzit lângă mine cuvintele: „Băiete, câtă treabă am eu cu tine!” Întorcându-mă ca să privesc, am observat un bărbat care își ducea fiul paralizat într-un scaun pe roate pentru bolnavi. M-a cuprins o milă profundă când am privit fața palidă a băiatului. L-am ajutat pe tată să ducă scaunul în sala de așteptare. Sârmanul băiat oferea acum mai mult decât înainte o priveliște care provoca compătimire. La o mică smucitură la transportul înăuntru, capul fără putere i-a căzut pe spate, iar micuțul nu este în stare să-l ridice iarăși. Picioarele îi atârnau fără vlagă, ca și când n-au viață în ele. Am încercat cel puțin capul să-l aduc din nou în poziția corectă.

După o vreme, bolnavul s-a întors spre tatăl său cu cuvintele:

„Tată, mi-e foame.”

Când tata nu a dat curs rugăminții, m-am dus la birtaș și l-am pus să-mi dea o pâinică unsă și o ceașcă de cafea, pe care le-am adus micuțului. O privire recunoscătoare m-a întâmpinat și în curând totul a fost devorat. Între timp se apropia vremea de plecare și rapidul a sosit. Noi am luat scaunul pe roate și l-am dus în tren, unde l-am pus jos pe culoar, aproape de ușă, în timp ce tatăl copilului și eu ne-am dus împreună într-un compartiment alăturat. Dar n-am avut mult timp astâmpăr la locul meu. M-am sculat curând ca să văd de protejatul meu. Trenul nu era prea aglomerat. L-am întrebat prietenos pe bolnav cum îl cheamă.

„Mă numesc Heinrich.”

„Îl cunoști tu și pe Domnul Isus?”

„Sunt catolic.”

„Ei, dragul meu băiat, aceasta nu contează. Mi-ar plăcea să știu dacă Îl cunoști pe Domnul Isus.”

„De El pot să mă apropii numai prin Maria, Maica Domnului.”

Nu m-am lăsat împiedicat de acest răspuns, ca să-i povestesc băiatului câte ceva despre dragostea Domnului și am zăbovit în mod deosebit la faptul că El a venit pe pământul acesta în sărăcie și origine modestă și în dragostea Sa i-a primit în mod deosebit pe oamenii bolnavi și nenorociți, pe cei legați și vânduți păcatului. La încheiere am ajuns să spun că El, ca Miel al lui Dumnezeu, și-a dat viața ca preț de răscumpărare pentru mulți. Apoi l-am întrebat pe micuț, care ascultase atent, dacă să-i citesc ceva.

„Da, vă rog, unchiule.”

Era bucuros să aibă anturaj. Mi-am luat Biblia din buzunar.

„Cunoști Sfânta Scriptură?”

„Da, unchiule.”

După aceea i-am citit întregul capitol 3 al Evangheliei după Ioan. Când am ajuns la versetul 16, l-am citit după cum urmează: „Pentru că atât de mult l-a iubit Dumnezeu pe Heinrich, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca Heinrich, dacă crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”.

În timp ce citeam, micuțului îi curgeau lacrimi mari din ochi și m-a întrerupt de mai multe ori cu cuvintele: „Ah, ce frumos!”

După ce mai vorbisem câteva lucruri despre dragostea Mântuitorului, am spus: „Cu siguranță că și tu ai mințit deja și poate că ai și furat deja?”

„Da”, a răspuns el serios și mi-a povestit, printre altele, cum într-o zi a șezut acasă în scaunul său și a văzut că pe dulap erau zece pfenigi. Atunci i-a spus surorii sale: „Du-te și ia bomboane de cei zece pfenigi”.

„Atunci am furat!”, a exclamat el trist și apoi a mai mărturisit câteva nedreptăți din scurta sa viață.

„Toate acestea poți să le spui Domnului Isus, dragul meu Heinrich”, am răspuns eu prietenos. Du-te la El cu vina păcatului tău! El vrea să îți ierte totul și îți va ierta totul. Sângele Său prețios, care a curs pe Golgota, îl spală curat pe oricine vine la El cu păcatele sale, I le mărturisește și Îl acceptă prin credință pe Domnul Isus ca Mântuitor și Salvator al său.”

Apoi m-am dus din nou în compartimentul meu. Curând după aceea, tata s-a dus să vadă de fiul său, dar s-a întors deja după un timp scurt și a spus:

„Heinrich spune: Unchiul să mai vină o dată!”

M-am dus imediat din nou la el, în timp ce tata a pus mâna pe un ziar.

„Ei, Heinrich, ce dorești?”

„Unchiule, vrei să-mi mai povestești ceva?”

Am pus mâna din nou pe Biblie și de data aceasta i-am povestit frumoasa întâmplare despre Mefiboșet din 2 Samuel 4 și 9. Și Mefiboșet avea cinci ani când a devenit olog. În plus, el nu avea părinți și trăia permanent în teama de David, în casa lui Machir, din Lodebar. Dar prin bunătatea împăratului a fost invitat la curte și la masa lui David, cu toate că era un urmaș al lui Saul, vrăjmașul înverșunat al lui David, iar acolo s-a bucurat de dragostea și de purtarea de grijă ale împăratului. I-am explicat lui Heinrich cum găsim în această întâmplare o referire plăcută la adevărul David, la Domnul Isus, care îi cheamă în har pe păcătoși și pe vrăjmașii lui

Dumnezeu, din lume, din localitatea „fără pășune” (aceasta este semnificația numelui Lodebar), ca întâi să le ierte toată vina și apoi să-i binecuvânteze în prezența Sa.

Micuțul a ascultat curios cuvintele mele. Când m-am oprit, el a spus:

„Unchiule, vrei să te rogi cu mine?”

I-am îndeplinit cu plăcere această dorință. Mă simțeam minunat. Duhul lui Dumnezeu a fost activ. Nimeni nu ne-a deranjat. Așa a fost și la prima noastră conversație. Numai Domnul era prezent. Când am încheiat, Heinrich a spus puternic: „Amin!”

Am mers din nou în compartimentul meu, iar tata s-a dus la fiul său, a cărui față fericită puteam s-o recunosc prin geam. Din convorbirea tatălui cu Heinrich nu puteam să înțeleg nimic, dar primul s-a întors foarte iritat și mi-a spus:

„Sunteți un eretic. L-ați înnebunit pe fiul meu. Vă interzic să mai vorbiți cu el chiar și un singur cuvânt.”

Am răspuns:

„Nu sunt eretic. Eu cred, pur și simplu, ce spune Cuvântul lui Dumnezeu și despre aceasta am vorbit cu fiul dumneavoastră. Adineauri era trist și plângea. Acum se bucură, iar dumneavoastră, ca tată, ar trebui să vă bucurați împreună cu el. Dar poate că fiul dumneavoastră este într-adevăr deplasat, adică a fost *strămutat* în sensul Sfintei Scripturi, care mărturisește despre adevărații credincioși, că Dumnezeu «i-a eliberat din stăpânirea întunericului și i-a *strămutat* în Împărăția Fiului dragostei Sale».” (Coloseni 1.13).

După alte câteva cuvinte, omul s-a liniștit și și-a luat din nou ziarul în mână. Dar prin sufletul meu a trecut o presimțire, că Domnul Isus l-a eliberat într-adevăr pe dragul băiat, de povara și vina păcatului său.

Aceasta m-a îndemnat să mă duc din nou afară. Întâi m-am dus în direcția opusă, prin culoar, apoi m-am întors pe lângă compartiment, și m-am adresat din nou lui Heinrich, neobservat de tată, cu cuvintele:

„Ei, Heinrich, cum este?”

Atunci și-a luat mâna dreaptă, cea sănătoasă, și-a deschiat geaca, a pus mâna pe inimă și a spus radiind de bucurie:

„O, sunt așa de fericit! Toate păcatele mele s-au dus și mă simt așa de ușor! Domnul Isus a murit și pentru mine pe cruce și sângele Său m-a spălat și pe mine și m-a făcut curat de toate păcatele mele.”

„I-ai mulțumit deja Domnului Isus pentru aceasta?”

„Nu, unchiule, dar o voi face imediat.”

Și atunci s-a suit din inima sa fericită spre Domnul Isus, o rugăciune de mulțumire așa de profund cordială, cu tot caracterul ei copilăresc, încât n-am putut să mai rămân stăpân pe sentimentele mele. A trebuit să plâng. Erau clipe pe care nu le voi uita niciodată în viața mea. Am mai vorbit apoi o vreme scurtă împreună despre dragostea Celui care ne-a iubit pe amândoi și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. La încheiere am spus:

„Vezi tu, dragul meu Heinrich, acum ai ajuns la Mântuitorul fără Maria, Maica Domnului, și ai fost mântuit. Numai El poate și trebuie să ne ajute să ajungem la mântuire. Maria a fost mama Domnului Isus ca Om pe acest pământ. Fără îndoială că ea a fost o femeie temătoare de

Dumnezeu, pentru care Dumnezeu a făcut lucruri mari. Dar și ea a avut nevoie de har, ca noi toți. Acum, dacă ajungi la azilul de infirmi, ține cu tărie de adevărurile pe care ni le învață Sfânta Scriptură, chiar dacă ar încerca să te învețe altceva. Crede numai ce scrie în Biblie! Știi să citești?”

La răspunsul său afirmativ i-am dat un Nou Testament, ca proprietate a sa. Dar înainte am mai deschis la capitoul 3 din Evanghelia după Ioan și l-am ruga să citească versetul 16. El l-a citit întâi încet, așa cum este scris în Cuvânt, apoi, în aplicație personală la sine, tare și cu fața strălucind de fericire, numind propriul său nume, așa cum îi citisem eu versetul la prima convorbire.

Între timp, trenul s-a apropiat de ținta călătoriei băiatului paralizat, care îmi devenise atât de drag în timpul scurt. Cu inima recunoscător de fericită am luat din nou loc în compartimentul meu. Trenul a intrat în curând în gară și eu l-am ajutat pe tată să coboare scaunul cu Heinrich din vagon. M-au întâmpinat privirile sale recunoscătoare. Încă o caldă strângere de mână, un cuvânt încurajator și a trebuit să mă întorc în tren. Cum l-am mai mulțumit Domnului meu că îmi dăruise privilegiul să fiu un îndrumător spre El pentru acest biet copil! Lui am putut să l-o încredințez pe oița Sa, cu încrederea fermă că El nu va îngădui ca cineva s-o smulgă din mâna Sa.

Titlul original: „Eine Bekehrung im Schnellzug”
din *Samenkörner (Neue Folge 27) 1933*, pag. 150-157.